Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: ”Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919”, i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 648. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181545648/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Goj tog Sedlen ud af hendes Haand. „En Skatteblanket til dig, Per. 2 Kr. i Kommuneskat for Juni Kvartal!

Haa, haa, bitte Hansemand," sa Goj, „Juni Kvartal har vi ikke endnu! Du er da nok saa venlig, Dorre, at hilse din strenge Husbond og sige, at omspurgte Beløb skal blive erlagt mod fornøden Kvittance, naar man til den paalydende Forfaldstid behager at henvende sig personlig paa Adressatens Bopæl, som vil være: in care of Mr. Down R. F. D. Nr. 7 Reinbach, Jowa, United States of America."

„Aa, er det ikke bedst, a betaler?" sa Per, der i Dag ikke var oplagt til Strid.

„Nej Dævlen bryde mig; lad mig ordne den Historie," sa Goj.

Dorre klamred sig til Pers Haand, som vilde hun med Magt holde ham tilbage.

„Nu maa du slippe, bitte Dorre," sa Per bevæget.

Dorre er en Afmagt nær.

Da bøjer Per sig ned fra Vognen og hvisker, mens hans Læber skjælver:

„Hvis a faar det godt, Dorre, saa lover a, te a skal skriv efter dig."

Dorre ser med et tungt, taknemligt Blik op i hans Ansigt.

Hestene, der nu havde sat sig i Gang, rev deres Hænder fra hinanden.

Da Vognen havde naaet Krusumbakke, hvorfra der var den videste Udsigt rundenom, pikked Per Goj paa Akselen og sa: „Aa, vær saa venlig at holde lige et Øjeblik!"

Goj holdt Hestene an, og Per rejste sig op i Vognen og lod Blikket glide hen over den Egn, de lige havde forladt.

De brede, højtbyggede Bøndergaarde lyste i Morgensolen med deres gule Gavle, mens den nyskudte Rug sendte sin Syden ind ad de aabne Porte.

Per udfandt snart de Gaarde i Mængden, hvor han havde tjent som Dreng og Karl; med Vemod hviled hans Blik et Sekund paa Kild Pejrsens mossede Tag derhenne under de nikkende Piletræer; men Vemodet svandt for noget koldt og barskt, da Øjet over Nørgaard og Sølsig tog Springet fra Hans Nielsens knejsende Agerumlade til en